

UZASADNIENIE

D. C. oskarżony został o to, że w dniu 25 sierpnia 2015r. około godz. 7:20, na drodze krajowej nr (...), w miejscowości S., na ul. (...) prowadził samochód osobowy marki (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, gdzie badanie za pomocą urządzenia kontrolno-pomiarowego o godz.7:27 wykazało 1,14 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2011r. sygn. akt VI K 309/11, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art.178a§4 kk.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016r. Sąd Rejonowy w Nakle w sprawie II K 879/15 uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia tj. występku z art. 178a§4 kk i za to na mocy art. 178a§4 kk, przy zastosowaniu art.37a kk wymierzył mu karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym; na mocy art.42§3 kk orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; na mocy art.43a§2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, dla którego Bank (...)/T. prowadzi rachunek o nr (...) świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł; zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych , w tym od obowiązku uiszczenia opłaty i poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację złożył osobiście oskarżony,

zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, uznając wyrok za bardzo surowy i rygorystyczny. „Wniósł o złagodzenie wyroku przez zmniejszenie kary dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów do kilku lat, zmniejszenie czasu ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne oraz obniżenie kary grzywny”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy, zgromadził materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Rozważył wszechstronnie całość dowodów i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, należycie wykazał sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Ocena dowodów dokonana została przez sąd I instancji z uwzględnieniem reguł określonych w art.4 i 7 kpk, jest oceną bezstronną, nie narusza granic

swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Nie można też postawić Sądowi Rejonowemu zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych.

Ustalenie sądu co do sprawstwa oskarżonego nie może budzić zatem wątpliwości.

Z tych względów sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do ingerencji w treść wyroku w zakresie winy.

Odnosząc się zaś bardziej szczegółowo do poszczególnych zarzutów odwoławczych, stwierdzić należy co następuje :

Zarzut rażącej niewspółmierności kar, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić w sposób zasadny w sytuacji, kiedy wymierzona kara - jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia - nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy. Innymi słowy, zarzut taki można podnosić, gdy w odczuciu społecznym kara taka byłaby karą niesprawiedliwą.

Zatem „rażąca niewspółmierność kary”, o jakiej traktuje treść art.438 pkt 4 kpk zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a tą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art.53 kk i art.54§ 1 kk oraz zasad wymiaru kary ukształtowanych ugruntowaną praktyką orzeczniczą. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach wymiaru kary, ale różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną można by nazwać, także w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco niewspółmierną”, to jest w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzi również wówczas, kiedy kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia jego społecznej szkodliwości oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie ma ona osiągnąć wobec skazanego. Oczywistym przy tym pozostaje, iż w każdym wypadku sąd winien baczyć, aby całokształt represji karnej nie przekraczał stopnia winy (tzn. by nie wymierzono kary ponad winę sprawcy, chociaż przemawiały za tym potrzeby prewencji indywidualnej i ogólnej).

Sąd I instancji przeprowadził wszelkie te dowody, które leżały u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie wymiaru kary zasadniczej względem oskarżonego, a swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił. Sąd Rejonowy należycie ocenił fakt dotychczasowej karalności oskarżonego, oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości jego czynu wynikający ze znacznego stopnia jego nietrzeźwości i poruszania się w tym stanie bardzo ruchliwą drogą. Należy przy tym mieć na uwadze, że kara ograniczenia wolności jest karą samą w sobie łagodniejszego rodzaju i jej rozmiar (rok) żadną miarą nie razi surowością. Nadto

oskarżony jest osobą bezrobotną i nie ma przeszkód w sprawnym jej wykonaniu. Z kolei argument jakoby kara tego rodzaju uniemożliwiała oskarżonemu podjęcie zatrudnienia w przyszłości nie znajduje żadnego jurydycznego oparcia, jako że kara sama w sobie ma zawierać element dolegliwości.

W konsekwencji należy stwierdzić, iż ustalone okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanego oskarżonemu czynu, a także prezentowane przez wymienionego właściwości i warunki osobiste powodują, że niepodobna jest skutecznie wywodzić, że wymierzona oskarżonemu kara razi surowością. Podobnie rzecz się ma z rozstrzygnięciem o srodku karnym. Przy tym należy mieć na uwadze obowiązujące w tym zakresie brzmienie przepisów prawa. Zgodnie bowiem z art. 42 § 3 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Zakaz ten ma charakter obligatoryjny, choć przepis pozwala na odstępianie od orzeczenia go w wyjątkowym wypadku uzasadnionym szczególnymi okolicznościami. Pewne jest więc, że zasadę stanowi orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio, zaś rezygnacja z jego orzeczenia jest wyjątkiem. W realiach niniejszej sprawy nie sposób dostrzec tego wyjątkowego wypadku uzasadnionego szczególnymi okolicznościami. Sam oskarżony zresztą w swoim srodku odwoławczym takowego nie wskazuje. W szczególności nie jest nim jego choroba alkoholowa i fakt, iż oskarżony podjął działania lecznicze.

Jedyną szansę na uzyskanie przez oskarżonego prawa jazdy w przyszłości daje przepis art.. 84 § 2a kk, gdyż jeżeli środek karny orzeczony został dożywotnio, sąd może uznać go za wykonany, jeżeli skazany przestrzegał porządku prawnego i nie zachodzi obawa ponownego popełnienia przestępstwa podobnego do tego, za które orzeczono środek karny, a środek karny był w stosunku do skazanego wykonywany przynajmniej przez 15 lat.

Odnosząc się obecnie do zarzutu orzeczenia zbyt surowej grzywny (w rzeczywistości chodzi o świadczenie pieniężne) stwierdzić należy, iż według art. 43a § 2 kk. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10 000 złotych. W konsekwencji nie ma możliwości orzeczenia świadczenia pieniężnego w niższej kwocie niż uczynił to sąd w zaskarżonym wyroku.

Mając na uwadze powyższą argumentację, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych podyktowane jest treścią art.634 kpk w zw. z art.624§1 kpk, a także aktualną sytuacją życiową i materialną oskarżonego.